

**Forslag
til**

Lov om ændring af skatteforvaltningsloven

(Begrænsning af SKATs mulighed for at tilbagekalde bindende svar ved værdiansættelse af aktiver og ensretning af værnetingsregler ved indbringelse af skattesager)

§ 1

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1267 af 12. november 2015, som ændret ved § 1 i lov nr. 1665 af 20. december 2016, § 3 i lov nr. 710 af 8. juni 2017, § 6 i lov nr. 683 af 8. juni 2017 og § 1 i lov nr. 688 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 25, *stk. 2, 3. pkt.*, ophæves.

2. Efter § 49 indsættes i *kapitel 17*:

»§ 50. En sag, der indbringes for domstolene efter §§ 48 eller 49, anlægges ved den retskreds, hvor Skatteministeriets modpart har hjemting ved sagens anlæg, hvis modparten har hjemting i Danmark.«

3. I § 51, *stk. 2, 2. pkt.*, udgår »eller § 61 A«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2018.

Stk. 2. § 1, nr. 1, har virkning for bindende svar, der afgives den 1. januar 2018 eller senere.

Stk. 3. § 1, nr. 2, har virkning for sager, der anlægges efter lovens ikrafttræden.

Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Regeringen har stor fokus på at forbedre retssikkerheden på skatteområdet og ønsker derfor, at borgere og virksomheder skal stå stærkt i mødet med skattesystemet.

Med nærværende lovforslag ophæves SKATs mulighed for at tilbagekalde bindende svar om værdiansættelse af aktiver, når forudsætningerne for svaret er korrekte. Derved skabes der større vished om de tilsagn, som SKAT giver til borgere og virksomheder.

Lovforslaget har derudover til formål at strømline reglerne for værneting ved borgeres indbringelse af afgørelser for domstolene, som er truffet af en klagemyndighed på Skatteministeriets område. Forslaget indebærer, at disse sager som udgangspunkt skal indbringes i den retskreds, hvor borgeren har hjemting. Dermed styrkes borgerens retssikkerhed, idet det i geografisk henseende bliver lettere at indbringe en administrativ afgørelse på skatteområdet for domstolene.

2. Lovforslagets formål og baggrund

2.1. Begrænsning af SKATs mulighed for at tilbagekalde bindende svar ved værdiansættelse af aktiver

Borgere og virksomheder skal kunne stole på de tilsagn, som de får fra skattemyndighederne. I modsat fald svækkes borgernes og virksomhedernes retssikkerhed og tilliden til skattemyndighederne.

Med nærværende lovforslag ønsker regeringen at give borgere og virksomheder større vished for, at bindende svar om værdiansættelse af aktiver, der bygger på korrekte forudsætninger, ikke efterfølgende kan tilbagekaldes af SKAT.

2.2. Ensretning af værnetingsregler ved indbringelse af skattesager for domstolene

Med nærværende forslag til ændring af skatteforvaltningsloven søges der at rette op på en uhensigtsmæssighed i den nuværende klagestruktur på Skatteministeriets område. Formålet med lovforslaget er, at alle sager om skatte-, told- og afgiftsspørgsmål, der indbringes for domstolene som udgangspunkt, skal anlægges ved den retskreds, hvor Skatteministeriets modpart har hjemting. Forslaget sikrer dermed ensartethed og klare regler for, hvor en retssag på Skatteministeriets område skal anlægges.

Derudover styrkes borgerens retssikkerhed som følge af lovforslaget, idet det i geografisk henseende bliver lettere at indbringe en administrativ afgørelse på skatteområdet for domstolene, fordi sagen som udgangspunkt vil skulle indbringes for borgerens hjemting.

3. Lovforslagets indhold

3.1. Begrænsning af SKATs mulighed for at tilbagekalde bindende svar ved værdiansættelse af aktiver

Borgere såvel som virksomheder kan efter skatteforvaltningslovens § 21 anmode SKAT om et såkaldt bindende svar om den skattemæssige virkning af dispositioner, når SKAT i øvrigt har kompetencen til at afgøre spørgsmålet. Det kan f.eks. være om de skattemæssige konsekvenser ved et påtænkt frasal af dele af en virksomhed, ved gennemførelse af generationsskifter eller om værdien af et aktiv. De bindende svar kan således give borgere såvel som virksomheder større forudberegnelighed for skattemæssige dispositioner og kan dermed bruges som grundlag for at træffe beslutninger, som kan have stor økonomisk betydning for den pågældende.

Med virkning for bindende svar, der er afgivet den 1. juli 2015 eller senere, blev bestemmelserne der omhandler situationer, hvor et afgivet bindende svar alligevel ikke er bindende, udvidet. Med ændringen fik SKAT således mulighed for i visse tilfælde at se bort fra tilsagn i form af bindende svar ved værdiansættelser. Reglen indebærer, at et bindende svar fra SKAT om værdiansættelse af aktiver kan bortfalde, hvis det efterfølgende kan konstateres, at værdien af aktivet afviger væsentligt fra den værdi, der fremgår af det bindende svar. Det følger af de almindelige bemærkninger til ovennævnte lovændring, at begrebet ”væsentligt” i den forbindelse er defineret som en kombination af en procent- og en beløbsgrænse, således at værdien skal være både mindst 30 pct. og mindst 1 mio. kr. højere eller lavere end den angivne værdi i det bindende svar.

Ifølge de almindelige bemærkninger om ovennævnte bestemmelse, jf. Folketingstidende 2014-15, tillæg A, L 167 som fremsat den 20. marts 2015, var det vurderingen, at de daværende regler ikke var fuldt tilstrækkelige i forhold til at kunne imødegå udfordringen med værdiansættelser, som ikke var retvisende. Der foreligger imidlertid ikke eksempler på, at SKAT har tilbagekaldt bindende svar efter den pågældende bestemmelse. Behovet for den pågældende udbygning af SKATs muligheder for at tilbagekalde bindende svar, synes derfor ikke underbygget i praksis. Til trods for bestemmelsens manglende aktualitet kan den blotte risiko for, at et bindende svar kan tilbagekaldes efter den pågældende bestemmelse, i sig selv være med til at skabe usikkerhed om helt almindelige skattemæssige dispositioner hos borgere og virksomheder. Dette kan svække retssikkerheden og dermed tilliden til skattemyndighederne.

Med forslaget til en ændring af skatteforvaltningsloven foreslås SKATs mulighed for at tilbagekalde et bindende svar i forbindelse med en værdiansættelse af aktivers værdi, ændret. På den måde styrkes forudsigeligheden og klarheden for borgere og virksomheder, som modtager bindende svar fra SKAT om værdiansættelse af aktiver.

3.2. Ensretning af værnetingsregler ved indbringelse af skattesager for domstolene

Med virkning fra den 1. januar 2014 blev klagestrukturen på Skatteministeriets område ændret således, at muligheden for at få en klagesag på skatteområdet behandlet ved to administrative klageinstanser blev fjernet.

Siden lovændringen har det således kun været muligt at få prøvet en afgørelse ved én administrativ klageinstans. Afgørelser truffet af et skatteankenævn, vurderingsankenævn eller motorankenævn har derfor siden den 1. januar 2014 ikke længere kunne påklages til Landsskatteretten, hvorfor ankenævnenes afgørelser i administrativ henseende er endelige. En prøvelse af disse afgørelser skal derfor ske på baggrund af et civilt sagsanlæg mod skattemyndighederne ved domstolene.

Efter retsplejelovens § 235, stk. 1, skal retssager som udgangspunkt anlægges ved sagsøgtes hjemting. I de tilfælde, hvor det er en borger, der anlægger en sag ved domstolene vedrørende prøvelse af en administrativ afgørelse, vil staten have hjemting i den retskreds, hvor den myndighed, der indstævnes på statens vegne, har kontor. Dette følger af retsplejelovens § 240, stk. 1. Det er i den forbindelse fastslået i retspraksis, at domstolsprøvelse af administrative afgørelser i skattesager skal ske ved sagsanlæg mod Skatteministeriet, der har kontor i København. Afgørelser truffet af et skatteankenævn, vurderingsankenævn eller motorankenævn skal derfor anlægges ved Københavns Byret.

Der gælder en særlig værnetingsregel i retsplejelovens § 240, stk. 2, hvorefter afgørelser truffet af en central statslig myndighed skal anlægges ved sagsøgerens hjemting. Retssager, som en borger anlægger til prøvelse af Landsskatterettens afgørelser, skal derfor anlægges ved den pågældende borgers hjemting, idet Landsskatteretten er en central statslig myndighed. Hvis borgeren anlægger en retssag til prøvelse af en afgørelse truffet af et skatteankenævn, vurderingsankenævn eller motorankenævn, finder den særlige værnetingsregel i retsplejelovens § 240, stk. 2, imidlertid ikke anvendelse, idet disse ankenævne - i modsætning til Landsskatteretten - er decentrale myndigheder. Det betyder, at retssager i disse situationer skal indbringes for Københavns Byret.

Hvis en borger med hjemting i Aalborg ønsker at få prøvet en afgørelse fra SKAT af en administrativ klagemyndighed, skal vedkommende sende sin klage til Skatteankestyrelsen, som derefter beslutter, om klagen skal henvises til et ankenævn eller til Landsskatteretten. Hvis Skatteankestyrelsen henviser sagen til det lokale skatteankenævn, i Aalborg, skal en evt. efterfølgende retssag anlagt af borgeren med henblik på at få prøvet nævnets afgørelse af domstolene betyde, retssagen skal anlægges ved Københavns Byret. Hvis Skatteankestyrelsen derimod henviser sagen til Landsskatteretten, som derefter træffer afgørelse i sagen, skal en evt. retssag med henblik på at få prøvet Landsskatterettens afgørelse anlægges ved Retten i Aalborg, idet Landsskatteretten, som nævnt ovenfor er en central administrativ klagemyndighed, jf. retsplejelovens § 240, stk. 2.

Forskellen i de nævnte værnetingsregler udspringer således af den tidligere omtalte ændring af klagestrukturen på Skatteministeriets område. Da Landsskatteretten dermed ikke længere er den eneste endelige administrative klageinstans i sager om skatte-, told- og afgiftsspørgsmål, vil

spørgsmålet om, hvor borgerens retssag skal behandles, som udgangspunkt være afhængig af, hvilken administrativ klagemyndighed der har truffet afgørelse i sagen.

Med nærværende forslag til ændring af skatteforvaltningsloven søges ovennævnte utilsigtede konsekvens af den nuværende klagestruktur på Skatteministeriets område ændret. Forslaget vil medføre, at alle sager om skatte-, told- og afgiftsspørgsmål, der indbringes for domstolene, som udgangspunkt skal anlægges ved retten i den retskreds, hvor Skatteministeriets modpart har hjemting. Forslaget vil dermed sikre ensartethed og klare regler for, hvor en retssag på Skatteministeriets område skal anlægges. Derudover styrkes borgerens retssikkerhed som følge af lovforslaget, idet det i geografisk henseende bliver lettere at indbringe en administrativ afgørelse på skatteområdet for domstolene, fordi sagen som udgangspunkt vil skulle indbringes for borgerens hjemting. I de tilfælde, hvor det er Skatteministeriet, der indbringer sagen for domstolene, vil sagen – ligesom i dag – også skulle anlægges ved borgerens hjemting.

Lovforslaget indeholder desuden en konsekvensrettelse af skatteforvaltningsloven § 51, stk. 2, idet henvisningen til kildeskattelovens § 61 A ved en fejl ikke blev ophævet som en konsekvens af ophævelsen af kildeskattelovens § 61 A ved § 109, nr. 4, i lov nr. 1336 af 19. december 2008.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Den foreslåede fjernelse af SKATs mulighed for at tilbagekalde et bindende svar om værdiansættelse i nogle situationer kan bevirke, at reglerne om beskatning ved flytning ind og ud af landet bliver mindre robuste.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

[Udestår]

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Med forslaget om at fjerne SKATs mulighed for at tilbagekalde et bindende svar om værdiansættelse skabes en større forudsigelighed i forhold til SKATs bindende svar om værdiansættelse af aktiver, når forudsætningerne for svaret er korrekte. Borgere såvel som virksomheder vil dermed få større vished om, at et afgivet bindende svar ikke efterfølgende kan tilbagekaldes af SKAT. Dette vil styrke borgere og virksomheder, når de skal træffe beslutninger af økonomisk betydning, idet de skattemæssige konsekvenser af en given disposition er kendt på forhånd.

Den foreslåede ændring om en ensretning af værnetingsreglerne for indbringelse af skattesager for domstolene vil have positive administrative konsekvenser for borgerne. For det første ensarter og tydeliggør reglerne for borgernes adgang til at få prøvet afgørelser truffet af skattemyndighederne ved domstolene, idet sådanne sager som udgangspunkt skal indbringes for retten i den retskreds, hvor borgeren har hjemting. Derudover styrkes borgerens retssikkerhed som følge af lovforslaget, idet det i geografisk henseende bliver lettere at indbringe en administrativ afgørelse på skatteområdet for domstolene.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 22. august til den 19. september 2017 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.: Advokatsamfundet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, borger- og retssikkerhedschefen i SKAT, CEPOS, Cevea, Dansk Aktionærforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Finans Danmark, Foreningen Danske Revisorer, FSR – danske revisorer, Foreningen af Danske Skattenævn, Forsikring & Pension, Håndværksrådet, InvesteringsFondsBranchen, Justitia, KL, Kraka, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Samtlige byretter, SEGES, Skatteankestyrelsen, SRF Skattefaglig Forening, Vestre Landsret, Vurderingsankenævnforeningen og Østre Landsret.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Den foreslåede fjernelse af SKATs mulighed for at tilbagekalde et bindende svar om værdiansættelse i nogle situationer kan bevirke, at reglerne om beskatning ved flytning ind og ud af landet bliver mindre robuste.	[Udestår]
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Udestår]	[Udestår]
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	[Udestår]	[Udestår]
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	[Udestår]	[Udestår]
Administrative konsekvenser for borgerne	Med forslaget om at fjerne SKATs mulighed for at tilbagekalde et bindende svar om værdiansættelse skabes en større forudsigelighed for borgere og virksomheder, når de skal træffe beslutninger af økonomisk betydning.	Ingen

	Den foreslåede ændring om en ensretning af værnetingsreglerne for indbringelse af skattesager for domstolene vil ensarte og tydeliggøre reglerne og styrke borgerens retssikkerhed, idet det i geografisk henseende bliver lettere at indbringe en administrativ afgørelse på skatteområdet for domstolene.	
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter skatteforvaltningslovens § 25, stk. 2, 3. pkt., kan et bindende svar om et aktivs værdi bortfalde, hvis en række nærmere opregnede betingelser er opfyldt. Der skal for det første efter, at det bindende svar er afgivet, foreligge en konstatering af, at aktivet har en værdi, der er mindst 30 pct. højere eller lavere end den værdi, der er indeholdt i det bindende svar, idet det samtidig er et krav, at værdien ud over de 30 pct. også skal være mindst 1 mio. kr. højere eller lavere. For det andet skal en revurdering af et bindende svar om et aktivs værdi være baseret på enten et efterfølgende direkte eller indirekte salg eller på størrelsen af det efterfølgende afkast.

Det foreslås, at ovennævnte regel i skatteforvaltningslovens § 25, stk. 2, 3. pkt., om, hvornår et afgivet bindende svar ikke er bindende, ophæves. Bindende svar om et aktivs værdi vil således fremover ikke – alene med henvisning til den i § 25, stk. 2, 3. pkt., angivne værdinedsættelse – kunne ophæves af SKAT.

Det bemærkes, at de øvrige bestemmelser i skatteforvaltningslovens kapitel 8 om, hvornår et afgivet bindende svar ikke er bindende, gælder uændret.

Til nr. 2

Efter retsplejelovens § 235, stk. 1, skal retssager anlægges ved sagsøgtes hjemting. Dette gælder imidlertid ikke i de tilfælde, hvor retssagen vedrører en afgørelse, der er truffet af en central statslig myndighed, hvorefter retssagen skal anlægges ved sagsøgerens hjemting, jf. retsplejelovens § 240, stk. 2. Afgørelser, som ønskes indbragt for domstolene, og hvor Landsskatteretten har været endelig

administrativ klageinstans, vil derimod skulle indbringes ved borgerens hjemting. Det betyder, at rette værneting for domstolsprøvelse af en afgørelse truffet af en administrativ myndighed på skatteområdet afhænger af, om afgørelsen er truffet af en central statslig myndighed (Landsskatteretten) eller en decentral myndighed (et skatteankenævn, vurderingsankenævn eller motorankenævn).

Det foreslås, at værnetingsreglerne for indbringelse for domstolene af afgørelser, der er truffet på Skatteministeriets område, ensrettes således, at stedet for retssagens anlæg bliver uafhængigt af, om afgørelsen er truffet af Landsskatteretten eller af et skatteankenævn, vurderingsankenævn eller motorankenævn. Med forslaget vil retssager vedrørende afgørelser truffet på skatteområdet dermed som altovervejende hovedregel skulle anlægges ved borgerens hjemting. Det vil gælde uanset, om det er borgeren selv eller skatteministeriet, der anlægger retssagen.

Den foreslåede bestemmelse skal ses som en særregel for afgørelser truffet på skatteområdet, der supplerer retsplejelovens almindelige regler om retternes stedlige kompetence i civile sager, jf. retsplejelovens kapitel 21. I de tilfælde, hvor modparten ikke har hjemting i Danmark, vil hjemtingen følge af retsplejelovens almindelige regler herom. Det samme gælder for sager, hvor det er Skatteministeriet, der indbringer sagen for domstolene.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.

Til nr. 3

Efter skatteforvaltningsloven § 51, stk. 1, kan SKAT efter ansøgning give henstand med betaling af den del af en skat, som en klage over opgørelsen vedrører. Det følger dog af bestemmelsens stk. 2, at der ikke gives henstand med beløb, der efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, eller § 61 A, overføres som tilsvær for et efterfølgende år.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 61 A udgår, idet henvisningen ved en fejl ikke blev ophævet som en konsekvens af ophævelsen af kildeskattelovens § 61 A ved § 109, nr. 4, i lov nr. 1336 af 19. december 2008. Der er således alene tale om en redaktionel ændring.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2018.

Det foreslås i *stk. 2*, at ændringerne vedrørende bindende svar skal have virkning for bindende svar om et aktivs værdi, der afgives den 1. januar 2018 eller senere.

Det foreslås i *stk. 3*, at den foreslåede bestemmelse om hjemting i sager omfattet af

skatteforvaltningslovens §§ 48 eller 49, som er anlagt af borgeren, skal finde anvendelse i sager, der anlægges efter lovens ikrafttræden. Civile søgsmål, der før lovens ikrafttræden er anlagt ved domstolene af borgeren mod skattemyndighederne vedrørende afgørelser truffet af disse, skal færdigbehandles efter de hidtil gældende regler.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1267 af 12. november 2015, som ændret ved § 1 i lov nr. 1665 af 20. december 2016, § 3 i lov nr. 710 af 8. juni 2017, § 6 i lov nr. 683 af 8. juni 2017 og § 1 i lov nr. 688 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 25, *stk. 2, 3. pkt.*, ophæves.

§ 25. ---

Stk. 2. Et svar er ikke bindende, i det omfang der er sket ændringer i forudsætninger, som har været afgørende for indholdet af svaret, herunder ændringer i love eller

bekendtgørelser, der har ligget til grund for svaret. Det samme gælder, i det omfang svaret viser sig at være i strid med EU-retten. Medmindre andet er fastsat af skattemyndighederne, gælder det derudover for bindende svar om et aktivs værdi, at svaret ikke er bindende, hvis det på baggrund af oplysninger ud fra et efterfølgende direkte eller indirekte salg af aktivet eller ud fra størrelsen af det efterfølgende afkast på aktivet kan begrundes, at aktivets værdi på tidspunktet for afgivelsen af det bindende svar afveg mindst 30 pct. og mindst 1 mio. kr. fra værdien i det bindende svar.

§ 49. ---

2. Efter § 49 indsættes i *kapitel 17*:

»§ 50. En sag, der indbringes for domstolene efter §§ 48 eller 49, anlægges ved den retskreds, hvor Skatteministeriets modpart har hjemting ved sagens anlæg, hvis modparten har hjemting i Danmark.«

§ 51...

Stk. 2. Det er en betingelse for henstand, at de beløb, der søges henstand for, opkræves særskilt. Der gives ikke henstand med beløb, der efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, eller § 61 A overføres som tilsvær for et efterfølgende år (indregnet restskat). Der gives heller ikke henstand med betaling af registreringsafgift, i det omfang der efter løb om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. skal stilles depositum for registreringsafgiftens betaling.

3. I § 51, *stk. 2, 2. pkt.*, udgår »eller § 61 A«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2018.

Stk. 2. § 1, nr. 1, har virkning for bindende

svar, der afgives den 1. januar 2018 eller senere.

Stk. 3. § 1, nr. 2, har virkning for sager, der anlægges efter lovens ikrafttræden.